Ч. 217. Середа 12 жовтня (29 вересня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Ческо-німецкі переговори. — Рада спільних міністрів.

Ческо-німецкі угодові переговори — як доносять з Праги — поступають успішно наперед. Можлива річ, що ще сего тижня будуть зовсім покінчені. Знаменними для незвичайної зміни настрою суть відзиви членів комісиї з обох противних таборів в часописях. Приміром загорілий всенімець Малік так висловлює ся в „Neue fr. Presse“: „Певна річ, що обі сторони бажають згоди і обі вистерігають ся роздратовуваня, а також і го певна річ, що нема ні одної ґрупи, котра хотіла би перебити порозуміне. З години на годину стає яснійшою дорога і росте довіре до доброї волі“. А знов ческий посол др. Скарда каже: „Нема сумніву, що з обох сторін єсть добра воля. Дуже користно вплинула згідлива мова др. Епінґера і викликала добрий настрій. Улекшує порозуміне готовість Німців до розширеня соймової компетенциї. Навіть пос. Вольф признав, що ліпше робити угоду в ческім соймі“. — „Deutsch.-böhm. Korresp.“ жалує ся на альпейских Німців, що в критичній хвили кидали перепони під ноги. „Вправді знаємо, що альпейскі Німці не суть прихильниками угодової автономії, але коли напастують нас в такій хвили, то викликують між Чехами погляд, що ми є відокремлені“.

Вибрані народно-політичною комісиєю підкомітети для наради над угодовим материялом, установили формальне поступованє і вибрали звітників головних справ. В першім підкомітеті відповів намістник ґр. Куденгове на ческе внесене що до заведеня загального, рівного, прямого і тайного права виборчого в соймі заявою, котру вже бар. Ґавч виголосив в 1906 році в державній раді при внесеню виборчої реформи, що правительство обстає при своїм становищи і не може згодити ся на таку реформу виборчу для краєвих соймів, котрою верстви висше оподаткованї були би змайоризовані. Правительство зазначило поновно то становище супротив социялїстичного внесеня, поданого в держ. раді в 1907 р. Подібну заяву зложив у виборчій комісиї галицкого сойму перед кількома днями п. Намістник др. Бобржиньский і тим способом становище правительства рішучо зазначене в тій справі.

Коли ческі радикали виступають різко против того, то лише з побоюваня конкуренциї з социял-демократами.

Дня 7 с. м. відбула ся у Відни в міністерстві заграничних справ спільна конференция міністрів, про яку видано такий комунікат: В продовженю конференциї з дня 22 вересня відбула ся нині в міністерстві справ заграничних спільна рада міністрів, яка займала ся спільним буджетом на рік 1911 і справами стоячими з тим в звязи. Щоби довести до порозуміня також в подробицях, відбудуть ся наради ще раз в сім місяци.

Крім трех спільних міністрів, брали участь в спільній раді міністрів оба президенти міністрів і оба міністри фінансів. По полудни відбула ся знов конференция в президиї ради міністрів. Міністер ґр. Кін-Гедерварі так висловив ся перед кореспондентом „Ungar-Korrespondenz“: „Нині відбули ми першу ориентацийну нараду в банковій справі. Наради будуть продовжувані протягом слідуючої делеґацийної сесиї. Коли прийде між обома правительствами до згоди що до всіх єствуючих питань, тоді дадуть они відповідь на поданє австро-угорского банку в справі продовженя привілею. Тоді розпічнуть ся переговори з австро-угорским банком“.

ЯПАНЬСКІ ОПОВІДАНЯ.

(Дальше).

Такамура був в розпуці, коли довідав ся о тій угоді Американця з директором театру. Звідки взяти тільки гроший, аби переплатити ся? Він не мав навіть пять єн цілого маєтку! Директор зволікав ще якийсь час; чужинець, Американець, був єму самому немилий, розпука малої Кікі дуже єго доймала, але остаточно.... готівка — 250 єн самими чистими золотими десятиєнівками — то мав незвичайно притягаючу силу: Кікі-сан була вкінци призначена Американцеви! Ще лиш одну ніч міг він єї у себе задержати; слідуючого дня рано мала перейти в посїданє — або делікатнїйше сказавши — в службу Американця.

Але тої самої ночи закрала ся разом з своїм любком до дому єго вітця і на другий день рано найдено їх обоє, Кікі і молодого Такамура, в гостинній комнаті дому, недалеко домашного престола мертвими. Они обоє потроїли ся. Зовсім одіті, обійнявши ся, лежали побіч себе на марах. На одній стіні найдено пришпилену голкою до стовпа картку, в котрій просили, аби їх похоронено в тім самім гробі і в одній домовині.

Отець не хотів спершу виповнити послідного бажаня сина, але мати на вколішках просила єго о то і він вкінци дав свій дозвіл; при тім успокоїла єго гадка, що померший не потребував тепер бути похоронений в родинній гробници, чого в противнім случаю були би свояки домагали ся....

Я був на тім похороні. Кладовище, на котрім обоє мали найти вічний спочинок, лежить недалеко пристани на одній лагідно піднимаючім ся склоні гори і досить дивно було, що звідтам видко було дуже добре високий деревляний будинок театральний, що мав для них стати так нещастним.

В короткий час по заході сонця посунав ся сюди на гору дивний похід. Тисячі жінок і дівчат в білих квітчастих одежах, з головами накритими білими капузами, супроводили обі домовини. Не роздав ся ніякий спів, не промовлено одного слова; тихо мов тіни посували ся тисячі женщин за обома домовинами на гору. Місяць, звізди і блїдо присьвічуючі, хитаючі ся паперові лїхтарні додавали тому походови щось трогаючого.

Обі домовини спущено до гроба і серед торжественної, майже мертвої тишини чути було виразно, як лопати гробаря притім скрипіли. Відтак роздав ся ще дивнїйший звук: то був звук сокири, котрою гробар усував бічні стіни домовин, котрі в гробі притикали до себе. Доси розлучені, мали обоє нещастні на віки сполучити ся з собою; спочивали побіч себе в однім гробі, в одній домовині, так як собі того бажали. Аж тепер остаточно вийшло чувство і рух в непорушну доси похоронну громаду; глубоке вітханє, загальний, тихий, судорожний плач роздав ся з тисячий грудий тих, котрі прийшли сюди, аби нещастній залюбленій парі віддати послідну прислугу. — —

Японьска часопись, при котрій померший був короткий час занятий, відкрила параз, що він був визначною силою; она описала обширно цілу подію і незвичайно жалувала передчасної смерти свого спосібного співробітника. А крім того ще оповістила з великим вдоволенєм працальне письмо, яке Кікі написала до жінки свого директора. Оно було уложене дуже ніжно, у властивий лиш японьским женщинам спосіб і майже неможливо віддати всю ту ніжність і припаду, яка говорить з тих послідних слів нещастної.

„До Сато-сен від Кікі.

Я пишу той лист.

Два рази цвили черешні, від коли я перебуваю в тім прегарнім домі, що був мені більше як родинний дім. Тут була властива батьківщина. Який надмір любови марновано тут для моєї негідної особи! Ви дали мені шовкові одежі у всіх красках дуги; ви дали мені дві пари артистично плетених сандалів; ви давали мені обильно головки паперових цьвітів і гребінь з черепашиної кости, аби я мала чим упяти моє рідке волосе. І цьвітів давали ви мені досить відповідно до пори року, а коли прийшло сьвято молодежи, повели ви мене два рази до храму; ви веліли подавати мені чай, печиво і овочі і платили за всьо, не числячи вже солодких звуків музики, яку ви при тім замовляли.

Але аби того всього довершити, запомогли ви також мою бідну матір, а мою любу

Република в Португалії.

Послідні вісти з Лісбони звучать для републики користно. Нема ніяких проявів, аби єї противники відважили ся піднести голови. Поки що бодай побідне републиканьске правительство єсть паном положеня.

В самім огнищи так далекосяглих подій, в Лісбоні, панує спокій. Поза площею Дом Педра і улицею Лібердад місто мало що потерпіло від бомбардованя.

Тепер, коли дає ся спостерігати яке розворушенє, то против духовеньства. З порученя правительства вже в суботу розпочало ся видалюванє монахів і монахинь. Виїзджають переважно водною дорогою. Діти повірені їх опіці звернено родичам.

Поміж видаленими є кардинал Нетто, Францисканин. Єпископ з Беї вже виїхав з краю. Стоять отвором лиш дуже нечисленні церкви.

Рівночасно з видалюванєм монахів оголосило правительство амнестию, увільняючу всіх стоячих в слідстві під закидом належаня до тайних товариств. Натомість відбувають ся арештованя серед противників републики. Між иншими увязнено маркіза Помбаль, котрого обжаловано о укриванє сьвященників і громадженє у себе оружия.

Потверджує ся донесенє з Лісбони, що підданий француский Фраґе, візитатор оо. Лазаристів, зістав в ночи з 6 на 7 разом з иншими монахами убитий. Провізоричнє правительство висказало з тої причини свій жаль.

Аж тепер надійшли подробиці о тім, як король Мануель розставав ся з рідним краєм. Після донесеня „Аґенциї Гаваса“, королева Амалія в часі бомбардованя палати перебувала коло Цінтра і довідувала ся телефонічно о короля. Коли довідала ся, що король поїхав автомобілем до Мифри, удала ся там також автомобілем. Тимчасом провізоричне правительство поробило приготовленя до виїзду королівскої родини яхтом „Амалія“. Король прощаючи ся, сказав до окруженя: „Adieu, на все!“ королева бабка Мария Пія крикнула: „Що за безличність, до побаченя!“ Відповіли їй глумливо: „Ждемо!“

О побуті короля Мануеля на Ґібральтарі подали вже вісти депеші. Льондоньскі часописи доносять, що роблять ся приготовленя, аби анґлійский замок Вуд-Нортон, резиденцию Орлеаньского князя, віддати на приняте короля Мануеля і королевої Амалії.

Француский „Temps“ виступає против закидів розповсюднюваних головно німецкою пресою, немов би Анґлія причинила ся до розширеня републиканьского руху в Португалії з тої причини, що король Мануель не хотів повінчати ся з анґлійскою княжною. Один анґлійский дипльомат в справі тих поголосок мав сказати: Хто хоче брати жінку до дому, повинен насамперед зробити лад дома. Анґлія була добре повідомлена о небезпечности грозячій династиї, аби анґлійска княжна стала здетронізованою королевою. Провідники републиканів Ліма і Рельвас були в Льондоні не в официяльній місиї, але й не викинено їх за двері. Інформациї уділені ними принято до відомости. Зрозуміла отже річ, що внаслідок того нове правительство португальске відносить ся до Анґлиї приязно.

Новинки.

Львів, дня 11-го жовтня 1910.

— **Іменованя і перенесеня.** Пан Міністер справедливости надав посади судиів: Єронім. Радловскому в Болехові, Риш. Криницкому в Галичи, Вол. Решетилї в Угнові і Ант. Старецкому в Солотвині; — переніс судиів: Каєт. Косача в Калуши до Кут, Андр. Литвина в Буківску до Доброминя, Ів. Юркевича в Турці до Миколаєва, Івана Войціховского в Порохнику до Янова, Вол. Рожаньского в Болшівцях до Калуша, Ром. Вітошиньского в Чорткові до Янова, Мих. Геника в Яблонові до Печеніжина.

— **З приводу смерти Мариї Конопницкої** оголосило Тов. „Просьвіта“ у Львові у вчерашнім числї слїдуючу заяву: „Між великими всесьвітними духами нестало в живих ґеніяльної польскої письменниці, народної поетки Мариї Конопніцкої. Ся болюча втрата дотикає безпосередно нарід польский, кірею тяжкого смутку вкриває серця польского народу. Безпосередно Вона поетка польска, але значінє єї ширше. Та, що у своїх неврівнаних поезиях виспівала горе мужика, що заглянула глибоко в его душу і віссала в себе усю недолю терплячого люду, Та що носила у своїх грудях високолюдяне серце, повне любови цілого людства, Та, що Єї филї найбільших і найприкрійших наших міжнародних конфлїктів не унесли до легкованя або нарушеня наших народних ідеалів, здобула собі щиру пошану і серед українского народа. Відчуваючи глибоко сю тяжку втрату людової поетки, Товариство „Просьвіта“, якого цілию є піднесенє і просьвіченє люду, в передодни тої тяжкої хвилї, коли тлїнні останки великої польскої людової поетки мають на віки спочити в прастарім рускім городї князя Льва, висказує заяву свого великого і правдивого жалю. — За Головний Виділ Товариства „Просьвіта“ у Львові: Петро Огоновский, голова, др. Іван Брик секретар.

— **Посьвяченє школи ім. Грінченка.** На городецкім передмістю у Львові при ул. Дуніна Борковского в партеровім домі міститься ся ново основана приватна руска школа ім. Грінченка, що видко вже здалека із написи золотими буквами на синім тлї: „Народна школа ім. Бориса Грінченка“. Наука в тій школї розпочала ся ще 5 вересня в одній, першій клясї, до котрої вписало ся 46 дітий, 24 дівчат і 22 хлопців. Отже минулої недїлї відбуло ся торжественне посьвяченє сеї школи. З церкви сьв. Юра прийшла процесия, зійшло ся звиш тисячки рускої публики і прибуло численне духовеньство. Чину посьвяченя води і поблагословеня шкільної салї довершив о. мітрат Туркевич в сослуженю оо. радн. Лежогубского, Лужницкого, Лопатиньского, полевого курата о. Ковальского, оо. Лиска, Ів. Туркевича і Щепанюка та при співі хору питомців бурси Р. Тов. педаґ.

— **Рускі часописи в Америці.** Як на сили наших переселенців виходить в Америцї досить значне число руских часописий. Русинів в північній Америцї обчисляють на яких 800.000 душ. З того на Сполучені Держави припадає 500.000 на Канаду 300.000, а духовні потреби наших кольоністів заспокоює 14 часописий. Найбільше читаною газетою є американьска „Свобода“, орґан „Руского Народного Союза“, що має 12.000 передплатників. Дальше виходять в Сполучених Державах ще отсї часописи: „Душпастир“, „Союз“, „Гайдамаки“, „Шершень“ (гумористична). Предплатників має „Душпастир“ 2500, „Союз“ 1500, „Американьска Русь“ 500. Крім сего в Канадї виходить тепер 6 народних часописий, а то: „Канадийский Фармер“, „Українький Голос“, „Робучий Народ“, „Новий Край“, „Ранок“ і „Сьвідок Правди“. Дві послїдні мають більше релїґійний характер. Що до передплатників то канадийскі часописи стоять так: „Канадийский Фармер“ має 5000 предплатників, „Українький Голос“ 1200, „Робучий Народ“ 1500, „Новий Край“ 2000, „Ранок“ 1000, „Сьвідок Правди“ 500. — З канадийских часописий „Робучий Народ“ репрезентує социялїстичну партию, „Канадийский Фармер“ попирає канадийску лїберальну партию, „Українький Голос“ є безпартийний, Новий Край“ орґан „Товариства руских фармерів“ є безпартийний. В короткім часї стане виходити у Вінніпеґї нова релїґійна часопись заходом оо. Василиян. Часопись буде друкувати ся

сестру велїли учити штуки шитя — а всьо лиш задля моєї негідної особи.

І так жила я без журби. Тоді побачила я Такамуро-сана; то було в часї послїдного процвитаня черешень і від того часу люблю я его, а він мене. Многі говорили менї зле про него; але я кажу, що він найлїпший і найкрасше вихований чоловік на сьвіті. Він мав для мене лиш слова любови; не сказав менї нїколи слова, що не було би правдиве як звізда дня і лагідне як звізда ночи.

Він знав дуже хорошо укладати слова і я не читала в ніякій книжці красших. Ще вчера приніс він менї стихи, так солодкі як спів соловія.

Ах, я вже нїколи не почую співу соловія, я йду до мейдо а Такамуро іде зі мною. Нам вже так суджено, що не можемо бути щасливі. Чому? Над одним ломила я собі свою бідну голову в послїднім часї; тепер вже знаю: Ми колись в попереднім часї переміни житя мусїли вже раз належати до себе; ми були чоловік і жінка, але були дурні, стали собі невірними. Тепер, в новій стати нашого житя, де ми хотїли з щирого серця бути собі вірними, нас судьба за те карає і ми не можемо зійти ся.

Тому іду я до майдо а Такамуро зі мною. Кінчу неповоротно так, як зачала.

Простіть менї, що я так зле відплачую ся за вашу доброту.

Моє бажанє єсть увійти в зовсім нове житє; може бути, що я вскорі стану одною з співаючих птиць, що сидять укриті в корчах ґранатів. І коли прийде знов весна, тоді прислухуйте ся соловієви...“

II.

Зломана обітниця.

1.

— Не бою ся смерти — сказала умираюча жінка — лиш одно журить мене — я хотіла би знати, хто займе моє місце в тім домі, коли вже мене не стане.

— Моя найдорожша — відповів засумований муж — нїхто не займе твого місця в тім домі. Я нїколи, нїколи більше не оженю ся.

Коли він то говорив, говорив із щирого серця, бо любив умираючу.

— На слово самурая? — спитала з слабим усьміхом.

— На слово самурая — відповів він, гладячи бліде, помарнїле лице.

— Коли так, дорогий — сказала — то вели мене поховонити в огороді, добре? Коло тих сливок, які ми обоє засадили там в глубинї огороду. Я вже давно хотїла тебе о то просити, але гадала собі, що коли ти знов ожениш ся, то не схочеш так близько мати мій гріб. Тепер обіцяв ти менї, що ніяка инша женщина не займе мого місця — я отже не потребую укривати мого бажаня... Я так радо хотїла би бути похоронена в огороді! Менї видає ся, немов би я могла деколи чути твій голос в огороді і бачити цьвіти на весну.

— Стане ся так, як хочеш — відповів — але тепер не говори о похоронї, ти не така хора, аби ми мали утратити всяку надію.

— Я вже не надію ся — відповіла. — Знаю, що ще нинї умру... Але правда, що ти велиш мене похоронити в огороді?

— Так — відповів він — в тіни слив, які ми засадили — і будеш мати хороший гріб.

— І даш менї маленький дзвінок!

— Дзвінок — ?

— Так, я хотїла би, аби ти вложив до моєї домовини маленький дзвінок, такий дзвінок, як носять буддійскі паломники. Я дістану дзвінок?

— Так, дістанеш і всьо инше, що схочеш.

— Більше не хочу нїчого — сказала... — ти найдорожший був все дуже добрий для мене, тепер можу спокійно умерти.

Она замкнула очи і умерла, так легко, як засипляє утомлена дитина. Виглядала дуже хорошо по смерти і на єї лици видко було усьміх.

(Дальше буде.)

коштом компанії, котрої головним властителем є католицкий французский архиепископ. Коштом сеї компанії виходить до тепер три католицкі тижневники в мовах польскій, німецкій та англійскій.

— **Дрібні вісти.** В неділю відбула ся інсталяция о. дра Йосифа Боцяна на ректора духов. семінариї. В часї служби Божої в Сьвятоюрскій катедрі о. др. Боцян зложив на руки о. офіцияла Білецкого приписану присягу і по полудни обняв урядоване в семінариї. — В Станиславові зловлено придуркуватого жидика Іцка Паскуля, котрий мав манію підпалювання. В послїдних часах підпалив він кілька домів в Станиславові, двір в Павелчу, селяньскі доми в тім самім селї, двірскі будинки в Ямници і богато иньших. — Київский український клюб постановив сьвяткувати 25-лїтний ювилей наукової працї проф. Михайла Грушевского дня 3 падолиста.

— **Чия правда?** Наші галицкі „москвичі", що то так дуже величають ся своєю „бродскою тарабарщіною" — як то з насьмішкою називають справедешні Росияни язичиє галицких москвичів — аж не знають вже, як висьмівати тоту мову, котрою їх батьки говорили і котрої навіть они мимо своєї заілости таки не можуть відразу забути. Після їх погляду книжки писані тою мовою, мовою україньскою нездалї до нїчого, бо з них наш нарід не може нїчого научити ся; коли же хоче щось знати, то нема для него иншої ради як учити ся з російских книжок. Притім наші доморослі москвичі замовчують то благорозумно, що хто з наших людий хотїв би учити ся чогось з російских книжок, мусїв би насамперед вивчити ся російскої мови. Тимчасом справедешні Росияни не лиш признають право народній мові україньскій, але ще й надають нагороди за видані книжки в тій мові. Так доносять з Катеринослава в Росиї, що на тамошній сїльсько-господарскій і промисловій виставі одержали нагороди україньскі писателї за свої книжки писані для народу. Петербургскому „Добродійному товариству видавания дешевих і корисних книжок для народа" з ріжних галузий знаня, признано малу золоту медаль, видавництву „Україньский Учитель" за видане протягом 2 лїт більше як 30 прекрасно уложених і дешевих брошур науково-популярного і белетристичного змісту — велику срібну медаль. Такі срібні медалї отримали також книжки з области сїльского господарства видана Е. Чикаленка і покійного В. Доманицкого. Книгарни „Київскої старини" і В. Корольову признано малї срібні медалї, а кооперативному журналови „Наше Дїло" бронзову. Рішали в тих справах головно справедешні Росияни, коренні Москалї а не перекиньчики. Отже чия правда?

— **Ченстоховский злочин.** Нинї нема вже сумніву, що то таки самі черцї допустили ся обрабованя чудотворної ікони Пречистої Діви, лиш здає ся, що они вже давнїйше обкрадали образ і вкрадениими брилянтами та перлами робили дарунки своїм любовницям, аж коли виділи, що справа вже не утаїть ся і готова вийти на верх, они самі обрабували образ до послїдка а відтак наробили крику, що образ обрабовано. Пригадуємо тут, що поліция вже тодї, коли то стало ся, здогадувала ся на основі своїх доходжень, що рабунку допустив ся хтось, хто що найменше був добре обзнакомлений з будинком монастиря і відносинами в нім. Отже тепер доносять з Ченстохови: В неділю відкрито закопані під Прошовицями монастирскі дорогоцінности і привезено їх до Ченстохови. Нема сумніву, що о тім укритю знав Дамазий Мацох а може бути, що навіть сам їх закопав в послїдній хвили, заким втік до Галичини, боячись брати їх з собою.

В суботу переводжено ревізию в цїлім монастири дуже докладно. Ревідовано келї монахів, їх движимости, льокалї призначені для служби, всякі монастирскі убікациї і перешукано пивниці а навіть копано в городї. Крім того переведено особисту ревізию на всїх черцях і всїх особах, які лиш були в монастири. Зревідовано також гробниці монастирскі, де спочивають тїла померших черців. В декотрих келях знайдено напаковані міхи і клунки, котрі зараз опечатано і забезпечено.

Поліция переводить ревізию не лиш в монастири, але також і в многих приватних помешканях в Ченстохові. Між иншими переведено ревізию в домі любовниці ксьондза Ізидора Старчевского, якоїсь Новацкої і знайдено богато дорогоцїнностий, якими Ізидор обдаровував свою любку. Переведено також ревізию на фільварку „Jastrząb", належачім до батька Олени в Крижановских Мацоховоі. Підчас ревізиї знайдено револьвер і компромітуючі листи. Властителї фільварку мусїли підписати декляpацию, що не видалять ся з дому.

Що до помершого перед двома місяцями о. Йодля, котрого тїло мали чи мають видобути, ходить двояка чутка. Говорено, що він як знаток дорогоцїнностий на чудотворній іконі, впав на слїд крадежі, а тодї Павлин Дамазий і єго товариші отроїли єго. Одного дня по вечери дістав він сильних болїв і помер. Дамазий тодї не відступав єго, а по смерти похоронено єго тихцем. Підозріє отроєня мало викликати то, що в кели Дамазия знайдено серед попалених паперів також якийсь слоїчок з чорною масою, котру уважають за отрую. Тепер же заперечують тому, мов би о. Йодль помер від отроєня. Причиною смерти, кажуть, став ся дур пияцкий (delirium tremens).

Дальше доносять з Кракова, що Мацох признав в слїдстві, що добирав ся підробленим ключем до сховку в закристиї, де були гроші. Показало ся також, що Мацох мав в Кракові троє дїтий уміщених у якогось сторожа, котрому недавно тому виплатив 600 рублїв. Дальше викрило слїдство, що кс. Базилї Олесїньский стояв в близьких зносинах з всїлякими женщинами. Кс. Ізидор Старчевский має дїда, в помешканю котрого зроблено також ревізию і знайдено 200 любовних листів, писаних до Ізидора всїлякими женщинами. Дальше слїдство веде ся тепер в тім напрямі, щоби виказати, в якій звязи стоїть убийство зі сьвятотатством. Краківска поліция розвинула енерґічну акцию, щоби виловити слугу монастирского Залоґа, але здає ся, що він все ще перебуває в Росиї.

Телеґрами.

Краків 11 жовтня. Судия слїдчий переслухував вчера Мацоха в присутности прокуратора Ляньґа від 4 год. до пів до 8 вечером. Сума гроший, які Мацох вкрав або спроневірив на шкоду монастиря, дійшла вже вчера до 24.000 рублїв. Мацох зажадав поліпшеня харчу вязничного, але судия слїдчий в порозуміню з прокуратором відмовив тому жаданю.

Ченстохова 11 жовтня. В Радомску убито різника Боровіка в сварцї о невинність монахів.

Ченстохова 11 жовтня. Стверджено, що ключі до каплиці з чудотворною іконою і до монастирскої скарбниці підробив кс. Ізидор Старчевский. До Ченстохови прибув епископ Здзїтовецкий і відобрав ОО. Павлинам заряд сьвятинї Ясноґурскої та повірив єго сьвітскому духовеньству. Дальше наказав жалобу і засуспендував оо. Ізидора і Базиля. Делеґация сьвітского духовеньства опечатала скарбницю.

Лїсбона 11 жовтня. Провізоричне правительство оголосило декрет видаляючий Єзуїтів з Портуґалії. Всї монаші чини мають бути розвязані. Майно їх опечатано. Майно ОО. Єзуїтів перейшло на власність держави.

Льондон 11 жовтня. „Бюро Райтера" доносить з Лїсбони: Король Мануель вислав до президента бувшого кабінету письмо, в котрім подає до відомости, що єго виїзд з краю не єсть ще актом абдикациї.

Ню-Йорк 11 жовтня. Підчас пожежі лїсів в Варрен в удїльній державі Міннесота згинуло 400 осіб.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05** 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).